U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Michaely Bejčkové, v právní věci žalobkyně: **REFMEDIA s.r.o.,** se sídlem Trojská 629/116, Praha 7, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, č. j. DSH/13010/15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2017, č. j. 57 A 172/2015 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, Odboru správního a dopravního, ze dne 7. 5. 2015, č. j. PR-SD-SLL-9683/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Dle prvostupňového rozhodnutí se stěžovatelka dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti

řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

[3] Správního deliktu se dopustila konkrétně tím, že jako provozovatel vozidla AUDI RS6, RZ: X nezajistila, aby při užití tohoto vozidla dne 23. 7. 2014 v 19:40 hod. na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. V měřeném úseku byla rychlost omezena proměnným dopravním značením B20a) s nastavenou max. dovolenou rychlostí 80 km/h. Výše uvedenému vozidlu byla v tomto úseku naměřena rychlost 129 km/h, po odečtení povolené 3 % tolerance chyby měřidla 125 km/h, tudíž došlo k překročení max. dovolené rychlosti o 45 km/h. Dále dne 27. 7. 2014 v 0:04 hod na dálnici D5, 77,6 km ve směru jízdy na Prahu byla ve shora uvedeném úseku naměřena rychlost výše uvedeného vozidla 124 km/h, po odečtení povolené 3 % tolerance chyby měřidla 120 km/h, tudíž došlo k překročení max. dovolené rychlosti o 40 km/h. Za tento správní delikt jí byla uložena dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[4] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Obdobně platí i § 37 s. ř. s. Kasační stížnost lze podat toliko z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Formulace konkrétních důvodů (kasačních námitek) je nezbytným předpokladem perfektní kasační stížnosti, neboť stěžovatel prostřednictvím námitek vymezí okruh přezkumu rozhodnutí krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, který je uplatněnými důvody vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost, jež neobsahuje žádné námitky, nelze ve svém důsledku projednat.

[5] Kasační stížnost stěžovatelky nesplňovala náležitosti ve smyslu § 106 s. ř. s. Usnesením ze dne 30. 5. 2017, č. j. 9 As 153/2017 – 16, vyzval soud stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost doručenou zdejšímu soudu dne 26. 5. 2017 o důvody, pro které napadá v záhlaví označený rozsudek krajského soudu. Současně jí poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost v uvedené lhůtě doplněna, soud ji podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítne bez věcného projednání. Uvedené usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatelky dne 31. 5. 2017.

[6] Lhůta k doplnění náležitostí kasační stížnosti uplynula dne 30. 6. 2017 (§ 40 odst. 2, věta druhá, s. ř. s.), aniž by stěžovatelka kasační stížnost doplnila. Stejně tak v průběhu stanovené jednoměsíční lhůty nepožádala o její prodloužení.

[7] Jelikož neměla kasační stížnost při jejím podání všechny náležitosti, musely být tyto náležitosti doplněny v souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byla stěžovatelka vyzvána k doplnění svého podání. Jen v této lhůtě může stěžovatelka rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

[8] Pro případ, kdy je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s., tedy soudní řád správní v řízení o kasační stížnosti zakotvuje koncentraci řízení; soud již proto nemůže přihlížet ke stížnostním námitkám uplatněným

po uplynutí lhůty dle § 106 odst. 3 s. ř. s. Ke stejným závěrům dospěl také Ústavní soud, který v nálezu ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06, mimo jiného uvedl, že pokud je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem dle § 106 odst. 3 s. ř. s., může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení zakotvené, pokud nebyla na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů soudem prodloužena.

[9] Kasační stížnost tedy nadále postrádá základní náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s. a pro tento nedostatek není možné v řízení o ní pokračovat. Jelikož stěžovatelka nevyhověla výzvě soudu ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. bez věcného projednání odmítl.

[10] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení nepřiznává, jelikož byla kasační stížnost odmítnuta.

[11] Současně rozhodl soud dle § 10 odst. 3, věty poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení uhrazeného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovatelce k rukám jejího zástupce, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu